

**Xavier Theros, *Tots els meus carrers*. Editorial
Comanegra, 2014.**

Fins ben entrada la postguerra no hi va haver llum elèctrica a casa dels meus avis paterns a Jocs Florals. Van posar una bombeta pelada al menjador, que es miraven com si fos un espectacle (la resta d'habitacions van continuar amb les làmpades de carbur quasi fins a la dècada de 1960). [...]

Com molts altres joves de la seva generació, en Gabriel va provar d'escapar del barri gràcies a la boxa. Llavors era una manera per fugir de la pobresa, obrint-se pas a base de trompades. Part del seu temps lliure el dedicava a entrenar al gimnàs Redón, que era a sobre del desaparegut cinema Manelic del carrer de Sant Jordi (rebatejat com Albéniz per les autoritats franquistes). [...]

Segons el clàssic *El boxeo*, de Raymond Meyer i Claude Girard, la boxa es va introduir a casa nostra per la Barceloneta, gràcies a l'arribada de mariners anglesos que la van popularitzar. L'any 1875 ja hi havia una acadèmia en aquell barri regentada pel professor Bergé, un alumne del qual —Federico González— va obrir el 1884 una primera

sala d'aquest esport al carrer de la Cera i una altra al carrer de Jupí. [...]

El moment àlgid de la boxa catalana va transcórrer durant les dècades de 1920 i 1930, gràcies a les vetllades organitzades a les places de braus de Las Arenas i la Monumental, i en les sales com el frontó Nuevo Mundo del Paral·lel, el Mundial Sport de la Diagonal, el Teatro Circo Olympia a la cantonada de la ronda de Sant Pau amb Aldana, o el Saló Bohemia del carrer Casanova on va triomfar el campió Tomás Cola (que llavors passava per ser l'introduïdor a Catalunya del xarleston). [...] Paradoxalment, aquell període de glòria se'n va anar en orris amb la guerra, ja que els boxadors van ser un dels col·lectius d'esportistes més fidels a la República. Els arxius de la federació a Barcelona van ser cremats en acabar la guerra, i molts d'ells van patir persecució durant la dictadura. Potser els casos més dramàtics van ser els del campió olímpic Llorenç Vitrià, que va morir en un camp de concentració nazi, o el de Carles Flix, que va ser afusellat al Camp de la Bota.

En Gabriel va conèixer l'edat de plata de la boxa catalana, en aquest cas provocada per la gana que es va viure

durant el franquisme. Entre els anys quaranta i seixanta hi va haver una revifalla d'aquest esport, i en totes les barriades barcelonines van sortir pugilistes que provaven d'escapar de la fam. El local més important d'aquella època va ser el Price.